

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 66/2020
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сениша Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде РС, Основни суд у Врању, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 374/2014 од 09.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 374/2014 од 09.05.2014. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 374/2014 од 09.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица у Бујановцу П 4020/2012 од 14.05.2013. године, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име дуга-накнаде за извршени рад износ од 1.827,00 динара, са законском затезном каматом од 14.03.2005. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 35.300,00 динара, са законском затезном каматом од 14.05.2013. године до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 374/2014 од 09.05.2014. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању П 4020/2012 од 14.05.2013. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу исплати на име дуга-накнаде за извршени рад, износ од 1.827,00 динара, са законском затезном каматом од 14.03.2005. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.000,00 динара, са законском затезном каматом од 09.05.2014. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 404. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/2011...87/2018), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је тужбеном захтеву којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу исплати накнаду штете за извршени рад. Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено о тужиочевом праву уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, то Врховни касациони суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 03.12.2012. године, а побијана вредност предмета спора је 1.827,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не

прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Ради наведеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић